

בש"פ 5722/22 - פלוני, פלוני, פלוני נגד פלוני, מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 5722/22

לפני: כבוד השופטת ע' ברון

העוררים: 1. פלוני
2. פלוני
3. פלוני

נגד

המשיבים: 1. פלוני
2. מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בחיפה (כבוד
השופט ד' פיש) מיום 15.8.2022 ב-מח"ע
10762-07-19

תאריך הישיבה:	ט"ו באלול התשפ"ב	(11.9.2022)
בשם העוררים:	עו"ד טלי איזנברג	
בשם המשיב 1:	עו"ד גליה גולדברג	
בשם המשיב 2:	עו"ד מוחמד סראחנה	

החלטה

1. האם מכוח חוק מגבלות על חזרתו של עברין מין לסביבת נפגע העבירה, התשס"ה-2004 (להלן: חוק המגבלות) ניתן לתת צו הרחקה גורף של עברין מין מיישוב מגורי נפגעי העבירה חרף לשון החוק המציינת "מגבלות על מגורים, עבודה או לימודים"?

זו השאלה המרכזית שבמוקד ההליך שלפניי.

עמוד 1

הליך זה עניינו בערר שהוגש לפי סעיף 7(ד)(2) לחוק המגבלות, על החלטת בית המשפט המחוזי בחיפה מיום 15.8.2022 (השופט ד' פיש) ב-מח"ע 10762-07-19. במסגרת ההחלטה נעתר בית המשפט באופן חלקי לבקשה להארכת תוקפו של צו המגביל חזרת עברין מין לסביבת נפגע העבירה לפי סעיף 3 לחוק המגבלות, תוך שקבע כי יינתן צו האוסר על המשיב 1 (להלן: המשיב) להתגורר, לעבוד או ללמוד בקיבוץ כברי או בבסיס תל השומר. תוקפו של הצו נקבע למשך 18 חודשים, החל מעת שהגיע לקיצו צו קודם שהגביל את תנועתו של המשיב. עם זאת בית המשפט קבע כי חוק המגבלות מצומצם לאיסורים הכלולים במפורש בסעיף 3(א) ולא ניתן להרחיבם מעבר לכך.

רקע

2. המשיב יליד 1991 ותושב קיבוץ כברי, שימש כמדריך במרכזון בקיבוץ במסגרת חינוכית לשעות הצהריים, ובגדר תפקידו היה אחראי על קטינים בגילאים שונים הלומדים בקיבוץ. המשיב הורשע על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן בעבירות מין של ביצוע מעשים מגונים בקטינים (ריבוי עבירות). העבירות בוצעו בהזדמנויות רבות בשנים 2013 ו-2014 בעשרה קטינים בגילאי 8 עד 11 שהיו תחת אחריותו בעת שהיה מדריך במרכזון. נוסף על כך המשיב הורשע על פי הודאתו בהחזקת פרסומי תועבה במחשבו האישי. בעת ביצוע העבירות היה המשיב כבן 22-23. ביום 3.11.2016 בית המשפט המחוזי גזר את עונשו ל-4 שנות מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו, וכן מאסר על תנאי ופיצוי של 20,000 ש"ח לכל אחד מנפגעי העבירות (ת"פ 6920-07-15). המשיב ערער על גזר הדין ובית המשפט העליון העמיד את עונש המאסר בפועל על 3 שנים בניכוי ימי מעצרו (ע"פ 9211/16 פלוני נ' מדינת ישראל (22.3.2017)).

סמוך לשחרורו של המשיב ממאסר, ביום 4.7.2019 הגישו חלק מנפגעי העבירה בקשה לצו המגביל חזרת עברין מין לסביבת נפגע העבירה לפי חוק המגבלות (מח"ע 10762-07-19). הצדדים הגיעו להסכמות שבעקבותיהן ניתן ביום 9.9.2019 צו שאסר על המשיב להיכנס לקיבוצים כברי, איילון ועברון, לרבות הסכמתו שלא לעבוד, ללמוד ולגור במקומות אלה למשך שלוש שנים מיום 5.8.2019 (להלן: הצו המקורי).

3. ביום 1.6.2022 הגישו העוררים, שהם חלק מקבוצת הנפגעים, בקשה להארכת תוקף הצו המקורי לשלוש שנים נוספות. לטענתם קיים חשש מפני נזק נפשי שעלול להיגרם להם אם תותר חזרתו של המשיב לסביבתם הקרובה בקיבוץ כברי שבו הם מתגוררים עם משפחותיהם. המדינה הצטרפה לעמדתם. המשיב מצידו הסכים שלא להתגורר, לעבוד וללמוד בקיבוץ כברי, אך הסתייג מההרחקה הגורפת מהקיבוץ. לדבריו, זה 7 שנים שהוא לא נכנס לקיבוץ כברי ומשפחתו המתגוררת שם נאלצה לפגוש אותו מחוץ לקיבוץ; ועל כן ביקש כי תותר כניסתו לקיבוץ על מנת לבקר את בני משפחתו בבית הוריו, ולצורך זה בלבד.

בית המשפט בהחלטתו מיום 15.8.2022 קבע כי לעוררים עלול להיגרם נזק נפשי של ממש אם יותר למשיב לחזור ולהתגורר, לעבוד או ללמוד בקרבה לנפגעים בשלב זה. עם זאת בית המשפט קבע כי חוק המגבלות מוגבל לאיסורים הכלולים בו במפורש וכי לא ניתן להרחיבם מעבר לנוסח החוק; ועל כן "כל עוד לא מדובר על ביקורים שמגיעים לתדירות גבוהה יחסית לא ניתן לתת צו הרחקה על פי [חוק המגבלות]". משכך, קבע בית המשפט כי לא יינתן צו הרחקה כמבוקש אלא צו האוסר על המשיב להתגורר, לעבוד או ללמוד בקיבוץ כברי או בבסיס תל השומר למשך 18 חודשים מיום 15.8.2022. אציין כי ההתייחסות לבסיס תל השומר, היא משום שהעורר 1 עתיד לשרת שם. לבקשת בא-כוח העוררים בית המשפט עיכב את ביצוע ההחלטה למשך 30 ימים. יצוין כי בעקבות הדיון שהתקיים לפני ביום 11.9.2022 הוריתי כי צו עיכוב הביצוע יוותר בתוקפו עד למתן החלטה אחרת.

4. על החלטת בית המשפט המחוזי מיום 15.8.2022 הגישו העוררים ערר לפי סעיף 7(ד)(2) לחוק המגבלות. העוררים עותרים לכך שצו המגבלות יוארך לתקופה של 3 שנים ולא רק לתקופה של 18 חודשים; ומבקשים כי נוסף על האיסור להתגורר, לעבוד או ללמוד בקיבוץ כברי, יאסר על המשיב אף להיכנס לקיבוץ. העוררים מדגישים כי החשש מפני מפגש מקרי עם המשיב מעורר מחדש את צלקות העבר שהותירו מעשיו של המשיב שניצל אותם ופגע בהם מינית תוך שימוש לרעה בסמכותו. לטענתם שגה בית המשפט בפרשנות חוק המגבלות ובפרשנות הסמכות הניתנת לו מכוחו. חוק המגבלות מתמקד בנזק שעלול להיגרם לנפגע העבירה מהיתקלות צפויה בעבריו המין, ומטרתו להגן על נפגע העבירה מנזק זה מבלי לפגוע במידה העולה על הנדרש בזכויותיו של העבריו. לטענתם בית המשפט קבע בעבר ב- בש"פ 5591/21 פלוני נ' מדינת ישראל (7.10.2021) (להלן: עניין פלוני) כי כשמדובר ביישוב קטן ניתן לראות את כל היישוב כמקום שנמצא בקרבת הנפגע, וכי הפסיקה ראתה את צו המגבלות כצו הרחקה. ועוד הם מפנים ל- בש"פ 1726/22 פלוני נ' פלוני (17.3.2022) (להלן: עניין פלוני נ' פלוני), שם לטענתם שב וקבע בית משפט זה כי לשון חוק המגבלות אינה מונעת מתן צו הרחקה שיחול על יישוב קטן כולו. על כן שגה בית המשפט המחוזי כשקבע כי אין בסמכותו להרחיק את המשיב לחלוטין מקיבוץ כברי אלא רק ליתן צו האוסר עליו להתגורר, לעבוד או ללמוד במקום.

העוררים מדגישים כי המחוקק נקט במונח "מגורים" ולא "בית מגורים" כך שבמונח שננקט כלולים כלל הפעולות הדרושות למגורים לרבות שהייה במקום וביקור בו. לטענתם גם תכלית חוק המגבלות תומכת בפרשנות זו, ואילו פרשנות מצמצמת מרוקנת את החוק מתוכן. פרשנות מצמצמת כזו המגבילה את סמכות בית המשפט כך שהוא מוסמך להורות לעבריו מין רק לעזוב את ביתו, לימודיו ועבודתו, משמעותה כי לא ניתן למנוע מעבריו המין לעסוק בתחביב יומי או לעשות קניות באופן קבוע דווקא במקום שבו נמצא נפגע העבירה.

העוררים מדגישים כי קיבוץ כברי הוא קיבוץ קהילתי שכל שטחו הוא כקילומטר רבוע אחד, וכי המרחק בין בית הוריו של המשיב שבו הוא מבקש לבקר לבין ביתם של כל אחד מהנפגעים הוא כ-300 מטרים בלבד. גם בית ספרם של העוררים 2 ו-3 הוא בשטח הקיבוץ וסמוך לבית הוריו של המשיב. ועוד לטענתם, לא רק דירת הוריהם של העוררים נתפסת כבית וכמקום הבטוח שלהם אלא הקיבוץ בכללותו. בזמן הלימודים העוררים יוצאים למגרש הספורט או לדירת הוריהם בהפסקה, ולאחר הלימודים הולכים למועדון הנוער, למגרש הספורט, ולבתי חברים, וכל אלה מצויים במרחק קטן מבית הורי המשיב. לטענתם בעת ביקור של המשיב בבית הוריו יהיה עליו לעבור בבית הספר כדי להגיע לחניה ועל כן כל ביקור עשוי להוביל למפגש או היתקלות מקרית של המשיב עם מי מהעוררים.

עוד עומדים העוררים על הנזק הנפשי שייגרם להם אם תותר כניסתו של המשיב לשטח הקיבוץ. לטענתם רק המחשבה על אפשרות של היתקלות במשיב מחריפה את מצוקתם ומסכנת את שלומם הנפשי. העורר 1 מצוי בעיצומה של תקופת הגיוס, ועל אף שהוא בגיר מבחינה משפטית מדובר בצומת בחיים המלווה לא אחת במתח ולחץ נפשי. העוררים 2 ו-3 עודם קטינים ולומדים בבית הספר בקיבוץ. לטענתם בית המשפט המחוזי התרשם ממצבם הנפשי ומחשיבות הצו לשמירה עליהם מפני פגיעה ממשית נוספת, ואלמלא שגה ביחס לפרשנות חוק המגבלות היה אוסר על המשיב להיכנס לקיבוץ. נוסף על כך לשיטתם איסור כניסה לקיבוץ אינו פוגע באופן משמעותי במשיב ובוודאי שלא במידה העולה על הנדרש. זאת בהינתן שהמשיב מתגורר בחיפה ועובד באופן עצמאי; והצו המבוקש יפגע בנוחיות חייו רק במובן זה שיידרש לפגוש את הוריו מחוץ לקיבוץ. לטענתם בפסיקה נקבע כי פגיעה בנוחיות חייו של עבריו המין אינה סיבה שלא לתת צו מכוח חוק המגבלות. לבסוף טוענים העוררים כאמור כנגד תקופת הצו שקבע בית המשפט המחוזי. לשיטתם תקופה של 18 חודשים היא קצרה מדי ואין בה כדי להבטיח את המענה הנדרש לנזק שעלול להיגרם להם.

זאת מאחר שבתום תקופה זו העורר 1 יהיה באמצע שירותו הצבאי, העורר 2 עדיין יהיה קטין וטרם יסיים את לימודיו בבית הספר, והעורר 3 גם הוא טרם יסיים את לימודיו. על כן לטענתם ראוי להאריך את הצו לתקופה בת 3 שנים.

5. ביום 11.9.2022 התקיים לפניי דיון בערר. המשיב התנגד לערר וטען כי לא נפל פגם בהחלטת בית המשפט המחוזי. לטענתו לשון החוק מורה כי ניתן להטיל מגבלות לעניין מגורים עבודה או לימודים אך לא לעניין שהות, ביקור או הרחקה כוללת מהקיבוץ. כמו כן נטען כי לפי סעיף 1 לחוק המגבלות מטרת החוק היא למנוע היתקלות תדירה ולא למנוע כל היתקלות אקראית אפשרית. עוד לטענתו, הפסיקה שעליה מתבססים העוררים לא דנה באופן מפורש בשאלת הסמכות להטיל מגבלה של הרחקה. נוסף על כך טען המשיב כי במסגרת האיזון שנדרש לערוך, יש להתחשב בכך שמדובר בתקופה שנייה של מגבלות לאחר שהצו המקורי שהמשיב הסכים לו, היה בתוקף למשך 3 שנים; העבירות נעברו לפני כעשור; וכי הוא רוצה את עונשו ועובר טיפול. על כן לשיטתו במסגרת האיזונים ששומה על בית המשפט לערוך תוך שמירה על מידתיות ההגבלות, יש לאפשר לו לבקר את הוריו בביתם.

המדינה מצידה הצטרפה לבקשה של העוררים. לטענתה לבית המשפט נתונה סמכות להרחיק עברייני מין מסביבת מגוריו של נפגע העבירה ולאסור את כניסתו ליישוב. סמכות זו נלמדת מתכלית חוק המגבלות ומההלכה הפסוקה של בית המשפט העליון, ואילו פרשנות מצמצמת של החוק תרוקן אותו מתוכנו. על כן השאלה שבה יש לדון היא, אם איסור כניסה לקיבוץ הוא מידתי או לא. המדינה טענה כי כשמדובר על בגיר בן 31 עצמאי שמתפרנס וגר מחוץ לקיבוץ, וכשלא נטען כי ההורים אינם יכולים לצאת מהקיבוץ או כי יש צורך בשהייתו במחיצתם לצורך שיקומו, מדובר במגבלה מידתית.

דיון והכרעה

6. ראשית, אדרש לשאלה אם בסמכותו של בית המשפט להורות על הרחקת עברייני מין מהיישוב באופן גורף ולא רק לאסור עליו לגור, לעבוד וללמוד במקום. סעיף 3(א) לחוק המגבלות קובע כך:

בית המשפט רשאי להטיל על עברייני מין, בצו, מגבלות על מגורים, עבודה או לימודים במוסד לימודים בקרבת מקום המגורים או מקום העבודה של נפגע העבירה או מוסד הלימודים שנפגע העבירה לומד בו (בחוק זה - מגבלות), אם שוכנע, לאחר שקיים דיון בענין, כי יש צורך בהטלת מגבלות משום שלנפגע העבירה עלול להיגרם נזק נפשי של ממש אם עברייני המין יתגורר, יעבוד או ילמד בקרבת מקום מגוריו או מקום עבודתו של נפגע העבירה או מוסד הלימודים שנפגע העבירה לומד בו; בהחלטה לפי סעיף זה יביא בית המשפט בחשבון, בין השאר, את הפגיעה שתיגרם לעברייני המין (ב) של הטלת המגבלות; בלי לגרוע מהאמור, לעניין עברייני מין כהגדרתו בפסקה (2) להגדרה "עברייני מין" (עברייני מין שביום ביצוע העבירה היה קטין-ע'ב') יימנע בית המשפט, ככל האפשר, מפגיעה בצרכים הייחודיים הנוגעים לשיקומו.

הצדדים חלוקים בשאלת פרשנותו של סעיף זה, ובפרט אם יש לפרש את המילים "מגבלות על מגורים, עבודה או לימודים" באופן מצומצם ודווקני או באופן רחב. לצורך הכרעה בשאלה זו יש להידרש לתכלית חוק המגבלות כאמור בסעיף 1 לחוק:

חוק זה מטרתו להגן על נפגע עבירה ולמנוע נזק נוסף שעלול להיגרם לו מהיתקלות תדירה בעברייני מין שפגע בו, בלי

לפגוע במידה העולה על הנדרש בזכויותיו של עבריין המין.

כפי שעולה מסעיף זה החוק מכיר בכך שלנפגע העבירה עלול להיגרם נזק נפשי של ממש אם ייתקל בעבריין המין וזאת נוסף על הנזק מהפגיעה עצמה, ותכלית החוק היא להגן על הנפגע מפני נזק נוסף זה. סעיף המטרה מסייג תכלית זו רק בכך שההגנה שהחוק מעניק לא תפגע במידה העולה על הנדרש בזכויותיו של העבריין. בשים לב למטרה זו החוק העניק לבית המשפט סמכות להטיל מגבלות על עבריין מין (סעיף 3 לחוק המגבלות). בהקשר זה יודגש כי תכלית החוק אינה להגן על הציבור מפני מסוכנותו של עבריין המין שכן חוק ההגנה על הציבור מפני ביצוע עבירות מין, התשס"ו-2006 מטפל בכך; ואף אין תכליתו להעניש את העבריין פעם נוספת, אלא להגן על נפגע העבירה (בש"פ 7057/09 פלונית נ' אלמוני, פסקאות 17-19 (13.12.2010) (להלן: עניין פלונית נ' אלמוני)).

דומה שכדי לממש את תכלית החוק יש לפרש את הסעיף כמעניק סמכות לבית המשפט להטיל על עבריין המין את המגבלות הדרושות כדי להגן על נפגע העבירה ולשם מניעת היתקלות בינו לבין עבריין המין, אף כאשר אין מדובר רק על הגבלת מקום העבודה, המגורים והלימודים באופן ספציפי. הנחת המוצא של סעיף 3(א) לחוק המגבלות היא שהיתקלות בין נפגע העבירה לעבריין המין עשויה להתרחש לרוב דווקא בסביבת מקום המגורים, העבודה או הלימודים ועל כן החוק מונה דווקא מגבלות אלה. יתרה מזאת, מגבלות אלה לרוב פוגעות בעבריין המין במידה רבה יותר מאשר מגבלות אחרות, ולא בכדי החוק מציין במפורש כי ניתן להטיל מגבלות מסוג זה. עם זאת יש לפרש מגבלות אלה בפרשנות מרחיבה ובאופן המגשים את תכלית החוק, ואין לצמצם את סמכות בית המשפט להטיל מגבלות למובן הדווקני של מגורים, עבודה או לימודים. זאת כמובן כל עוד המגבלות המוטלות לא פוגעות בעבריין המין במידה העולה על הנדרש. וייאמר כי לא מצאתי כי יש בלשון החוק כדי ללמד על כוונת המחוקק לצמצם את סמכות בית המשפט בהקשר זה, למעט בהיבט המידתי.

פרשנות מצמצמת של סעיף 3(א) לחוק המגבילה את סמכות בית המשפט לאסור אך ורק על מגורים, עבודה או לימודים של עבריין המין בסביבת נפגע העבירה, עשויה במקרים מסוימים לרוקן את החוק מתוכן ולמנוע את הגשמת תכליתו. מאידך גיסא, על בית המשפט להימנע מהטלת מגבלות שאינן מחויבות המציאות, מקום שההגבלות אינן נדרשות כדי להגן על נפגע העבירה או כאשר הן פוגעות בזכויות עבריין המין יתר על המידה. עם זאת מקומה של בחינה זה אינו במישור הסמכות של בית המשפט אלא במישור המידתי; הווא אומר שבית המשפט נדרש לאזן בין הנזק הפוטנציאלי לנפגע העבירה מההיתקלות לבין הפגיעה בזכויות עבריין המין, וראו על כך בהמשך.

7. עוד יצוין כי בית משפט זה פסע בדרך פרשנית זו בעבר וראה בצו ההגבלות מכוח סעיף 3(א) לחוק המגבלות כצו הרחקה. כך למשל בערר על החלטת בית המשפט לאסור כניסה של העורר לכפר מגוריו למשך שנתיים, עמד השופט ע' פוגלמן על החשש מהיתקלות של הנפגע בעבריין המין וקבע כך:

"לצורך זה מסמך החוק את בית המשפט להוציא צו הרחקה המרחיק את הפוגע מסביבתו של הקורבן לתקופה שלא תעלה על שלוש שנים, וזו ניתנת להארכה בתקופות נוספות שלא תעלינה על שלוש שנים כל אחת (סעיף 3(ד)(1) לחוק המגבלות). צו הרחקה יינתן אם בית המשפט שוכנע כי ישנה וודאות קרובה שייגרם לקורבן העבירה נזק נפשי של ממש אלמלא יינתן צו ההרחקה" (בש"פ 6891/19 פלוני נ' פלוני, פסקה 5 (4.11.2019)).

במקרה נוסף שבו נדון ערר על החלטת בית המשפט המחוזי לאסור כניסה של עברייני המין לכפרו למשך שנה, דן השופט י' עמית בחוק המגבלות ובתכליתו ובאפשרות לראות ביישוב קטן כולו כמקום שנמצא בקרבתו של נפגע העבירה ושממנו יש להרחיק את עברייני המין. בתוך כך נקבע כי:

"הפסיקה ראתה אפוא, כדבר מובן מאליו, כי צו ההרחקה יכול ויכלול את היישוב בו מתגורר מבצע העבירה. כך, בבש"פ 7587/16 פלוני נ' פלונית (10.10.2016) אישר השופט ע' פוגלמן צו הרחקה מהיישוב קריית ארבע בציינו כי 'העורר לא הצביע במקרה זה על טעם מבורר המצדיק את מגוריו באזור קריית ארבע דווקא'.

קיצורו של דבר, איני סבור כי יש בלשון החוק כדי לצמצם את שיקול דעתו של בית המשפט בבואו לעצב את המגבלות שניתן להשית על עברייני מין בהיבט הגיאוגרפי, ובמקרים המתאימים רשאי בית המשפט לקבוע כי צו ההרחקה יחול על היישוב כולו" (עניין פלוני, פסקאות 7-8).

במקרה אחר שבו נדון ערר על החלטת בית המשפט שלא ליתן צו האוסר על עברייני המין להיכנס לעיר מגורי נפגעת העבירה, התעוררה השאלה אם ההחלטה בעניין פלוני תקפה גם ביחס לעיר ולא רק ליישוב קטן. השופט פוגלמן הותיר שאלה זו בצריך עיון, אך החזיר את הדיון לבית המשפט המחוזי תוך שציין כי בעניין פלוני נקבע שלשון חוק המגבלות אינה מונעת מתן צו הרחקה שיחול על יישוב כולו (עניין פלוני נ' פלוני, פסקה 9). אף אני איני נדרשת להכריע בשאלה אם ניתן להרחיק את עברייני המין מעיר גדולה שכן במקרה הנוכחי מדובר בבקשה לצו הרחקה מקיבוצ קטן ששטחו הוא כקילומטר רבוע אחד; ובהקשר זה הפסיקה כבר הכירה כאמור בסמכות בית המשפט להטיל מגבלות דוגמת המגבלות המבוקשות בערר הנדון.

8. אשר למידתיות ההגבלות, סעיף 1 לחוק מורה כי תכלית החוק היא להגן על נפגע העבירה בלי לפגוע במידה העולה על הנדרש בזכויותיו של עברייני המין. סעיף 3(ד) לחוק המגבלות המיישם את דרישת המידתיות במישור הזמן ובהיקף הגיאוגרפי, קובע שאת המגבלות יש לקבוע בלי לפגוע במידה העולה על הנדרש בזכויותיו של עברייני המין, כדי למנוע נזק נפשי של ממש לנפגע העבירה. במסגרת החלטה על מתן צו מגבלות מכוח חוק המגבלות על בית המשפט לבחון את מידת הנזק הממשי הנוסף שעלול להיגרם לנפגע העבירה בוודאות קרובה מהימצאות עברייני המין בסביבתו, אל מול הפגיעה שתיגרם לעברייני בשל הטלת המגבלות (להרחבה ראו: עניין פלוני נ' אלמוני, פסקאות 19-20). יודגש כי לאחר שבית המשפט ערך איזונים אלה וקבע את שקבע, הן עברייני המין הן נפגע העבירה או מי מטעמו רשאים להגיש ערר לפי סעיף 7(ד) לחוק המגבלות כך שמתבצעת ביקורת שיפוטית על החלטת בית המשפט המחוזי בעניין המידתיות.

9. מקובלת עליי עמדת העוררים כי החשש מפני מפגש מקרי עם המשיב עשוי לגרום להם לנזק נפשי של ממש. בית המשפט קבע על בסיס התצהירים וחוות דעת שלא נסתרו כי לעוררים עשוי להיגרם נזק נפשי של ממש אם יותר למשיב לחזור ולהתגורר לעבוד או ללמוד בקרבה אליהם. לאחר שעיינתי במסמכים הטיפוליים של העוררים אף אני סבורה כי עלול להיגרם להם נזק של ממש מהיתקלות עם המשיב, ואיני רואה מקום להתערב בכך. בנוסף בהינתן גודלו של קיבוץ כברי, אופיו הקהילתי, ומיקומם של בתי העוררים, בית הספר, בית הורי המשיב והחניה הקרובה, קיימת ודאות קרובה כי המשיב עשוי להיתקל בנפגעי העבירה בעת ביקור אצל הוריו. מנגד יש להתחשב בפגיעה הנגרמת למשיב, בכך שמדובר בבקשה לתקופה שנייה של מגבלות, וכי המשיב אינו מתנגד למגבלות המבוקשות למעט לעניין האפשרות

לבקר אצל הוריו בקיבוץ ולשהות בקרבתם.

במסגרת האיזון בין הנזק לעוררים לבין הפגיעה בזכויותיו של המבקש ולנוכח אופיו וגודלו של קיבוץ כברי, אין להסתפק במגבלות שאותן קבע בית המשפט המחוזי לעניין מגורים עבודה ולימודים בקיבוץ. הוודאות הקרובה כי המשיב ייתקל בעוררים במסגרת ביקורים אצל הוריו והחשש מפני נזק ממשי שייגרם לעוררים בשל כך, מטילים את הכף לעבר הטלת מגבלות נוספות על כניסתו של המשיב לקיבוץ כברי. זאת בפרט לנוכח האפשרות של המשיב להיפגש עם הוריו מחוץ לקיבוץ בתדירות גבוהה ככל שיחפצו. עם זאת, על מנת שלא לפגוע בזכויותיו של המשיב יתר על המידה אין לאסור כליל את האפשרות כי יבקר את הוריו. משכך על המשיב ייאסר להיכנס לקיבוץ כברי, למעט כניסה אחת לחודשיים לביקור בבית הוריו. במסגרת ביקורים אלה על המשיב להגיע הישר לבית הוריו ולצאת מקיבוץ כברי מיד בתום הביקור שם, וזאת מבלי להתערות ולהסתובב ביישוב כלל. על הביקורים להיות בשעות היום בלבד כך שיגיע לקיבוץ לא לפני השעה 8:00 ויציא את הקיבוץ עד השעה 20:00. נוסף על כך, לנוכח העובדה שאלמנט ההפתעה שבהיתקלות עם המשיב הוא מרכיב מרכזי בפוטנציאל הנזק לעוררים וכדי למזער, על המשיב להודיע לבאת-כוח המבקשים שלושה ימים מראש לפני כל ביקור תוך פירוט מועד הביקור הצפוי. דומני כי תדירות כזו של ביקורים תחת מגבלות כאלה משקפת איזון ראוי בין הפגיעה בזכויותיו של המשיב לבין הגנה על העוררים מפני נזק נוסף.

אשר לתקופת תוקפו של הצו, בית המשפט המחוזי העמיד אותה על 18 חודשים, ואילו העוררים מבקשים כי תועמד על 3 שנים. במסגרת האיזון בין זכויות המשיב לבין הנזק הפוטנציאלי לעוררים אני מורה כי הצו יעמוד בתוקפו למשך 24 חודשים. זאת בהינתן שבתום תקופה זו אף הצעיר שבשלושת העוררים כבר לא יהיה קטין, ובמצב זה נקודת האיזון עשויה להשתנות, ויודגש כי אני קובעת מסמרות בעניין. בתום תקופה זו הדלת פתוחה בפני העוררים להגיש בקשה להארכת תקופת ההגבלות כאמור בסעיף 3(ד)(1) לחוק המגבלות, ובית המשפט ידון בכך לפי חכמתו.

סוף דבר

10. הערר מתקבל במובן זה שצו המגבלות יהיה בתוקף לתקופה של 24 חודשים מיום 15.8.2022, ובכך שנוסף על האיסור להתגורר, לעבוד או ללמוד בקיבוץ כברי או בתל השומר שקבע בית המשפט המחוזי, על המשיב ייאסר אף להיכנס לקיבוץ כברי. זאת למעט ביקור בבית הוריו בלבד אחת לחודשיים, שיחל אחר השעה 8:00 ויסיים לפני השעה 20:00. על המשיב להגיע הישר לבית הוריו, לשהות בו בלבד, ולצאת מקיבוץ כברי מיד בתום הביקור שם, מבלי להתערות ולהסתובב ביישוב כלל. והכל בתנאי שהמשיב יודיע באמצעות באת-כוחו 3 ימים מראש לבאת-כוח העוררים על הביקור. בית המשפט המחוזי יוציא צו בהתאם.

ניתנה היום, כ"ד באלול התשפ"ב (20.9.2022).

ש ו פ ט ת